

Rasbegreppets verklighet

Diskussioner och kommentarer om de rasliga dekonstruktionisternas påståenden att människans raser inte är verkliga

av

Richard McCulloch

Datum: fredag den 13 augusti 1999

Från: "D. B." i USA.

I en brevväxling daterad den 27 juni 1990 svarade professor Philip M. Peek (ordförande för antropologiska institutionen på Drew University) på frågor som jag hade angående fenotypiska skillnader beträffande nordbor och mediterraner. Han svarade: "Sedan tillkomsten av molekylärbiologin (och dess sidogren "molekylär antropologi") är det emellertid få biologer som grundar klassificeringar av människoraserna på något kriterium som inte kan påvisas vara genotypiskt. Många, såsom Ashley Montagu och Frank Livingston, har övergivit all biotaxonomisk klassificering av hominider under artnivån. De förnekar därför giltigheten av själva begreppet ras som en biologisk (snarare än en kulturell) verklighet." Så, är vi i minoritet här?

Datum: fredag den 13 augusti 1999

Från: "A. P." i Sydafrika

Vi är otvivelaktigt i minoritet, med det kommer mer an på politiska skäl än vetenskapliga. Idag är det "politiskt korrekt" att förneka betydelsen av människorasernas existens, och som professor Philippe Rushton slår fast, gör man allt för att dekonstruera själva begreppet. Det är naturligtvis inte första gången i historien som ideologi påverkar och hindrar vetenskapen. Beträffande den genetiska forskningen är den alldeles för ofullständig och begränsad för att ersätta den traditionella fysiska antropologin, trots de rådande kulturella eliternas påståenden.

Richard McCullochs svar och kommentar:

Till ovanstående kommentarer av professor Peek skulle jag vilja tillägga följande utdrag ur en tidningsartikel rubricerad "Vetenskapsmän hävdar: Rasbegreppet når ej under ytan", av Robert Boyd i Miami Herald (13 oktober 1996, s. 14A):

WASHINGTON – Tack vare imponerande framsteg inom molekylärbiologin och genetiken, förkastar numer de flesta vetenskapsmän rasbegreppet som ett giltigt sätt att dela upp människor i skilda grupper. Tvärtemot den allmänna uppfattningen tror forskare inte längre att raser är distinkta biologiska kategorier som skapats av skillnader i de gener som folk ärver från sina föräldrar. "Ras har ingen grundläggande biologisk verklighet", sa Jonathan Marks, en biolog vid Yale University. Istället har en majoritet biologer, som stödjer sig på en växande anhopning bevis som samlats in sedan 1970-talet, kommit fram till att rasbegreppet är ett socialt, kulturellt och politiskt begrepp till stor del grundat på ytlig anblick. "I den sociala bemärkelsen är rasbegreppet en realitet. I den vetenskapliga bemärkelsen är det inte det", sade Michael Omi, en specialist på etniska studier vid University of California i Berkeley.

Föreställningen att raser inte är en produkt av mänskliga gener tycks strida mot sunt förnuft. "Den genomsnittlige medborgaren reagerar med uppriktigt misstro när han får höra att det inte finns något sådant som ras", sade C. Loring Brace, en antropolog vid University of Michigan. "Den skeptiske lekmannen kommer att skaka på huvudet och betrakta detta som ytterligare bevis för den inneboende enfalden bland dem som kallar sig själva för intellektuella."

Den nya förståelsen för rasbegreppet vilar på verk från många områden. "Stora mängder nya data inom den mänskliga biologin, förhistorien och paleontologin har fullständigt reviderat de traditionella föreställningarna", sade Solomon Katz, en antropolog vid University of Pennsylvania. Det råder en växling mellan 1800-talets och en stor del av 1900-talets dominanta lärosatser. Under den perioden trodde de flesta vetenskapsmän att människor kunde sorteras in i några få nedärvda rastyper. Så sent som 1985 delade antropologerna upp sig i två till antalet jämnstarka läger då en av dem, Leonard Lieberman vid Central Michigan University, frågade i en undersökning om de trodde på förekomsten av skilda biologiska raser. Som ett tecken på denna förändring sade Lieberman att de flesta läroböcker i antropologi som publicerats under detta årtionde [1990-talet] har slutat att lära ut det biologiska rasbegreppet. [D]et reviderade rasbegreppet återspeglar sentida vetenskapligt arbete med DNA. "Vi börjar få dugliga data på DNA-nivån", sade en ärfthighetsforskare vid Yale, Kenneth Kidd [som] "stödjer uppfattningen att man inte kan dra gränser kring raser."

Detta är sannernligen en fråga om semantik, en politiskt korrekt ordlek. Motivet kan lätt förstås. Rasnihilismens ideologi, som alltid minimerat rasens och de rasliga skillnadernas betydelse, är nu tillräckligt dominant för att förneka rasbegreppets själva realitet då den söker dess förgörelse. De dominanta elementen inom den akademiska världen och kulturen vill inte att rasbegreppet ska existera, så de förnekar dess existens som vetenskapligt ogiltig, varvid de inlåter sig i en frivillig förträngning av sina tvivel beträffande påståendena att "det inte finns något sådant som ras", som om de genom sina önskningar kunde få rasbegreppet att upphöra genom att låtsas att det inte existerar. De hävdar att rasbegreppet bara är en kulturell eller politisk "tankekonstruktion",

en godtycklig samhällsskapelse som folk tror existerar enbart på grund av att de fått lära sig att den existerar, och att om folk inte fick lära sig om rasbegreppet så skulle de vara omedvetna om det, varvid det skulle dekonstrueras och upphöra att existera. Men eftersom rasbegreppet faktiskt är objektivt verkligt, ett faktum som folk själva kan se utan att ha fått lära sig det, så kräver i själva verket dess dekonstruktion att de får lära sig att det inte är verkligt och egentligen inte existerar, trots vad de kan se i motsats därtill. Den roll som spelas av så kallade ”experter”, ägare av överlägsen och hemlig kunskap inför vilken vanligt folk måste falla undan, är central för denna process, såsom beskrivits i Hans Christian Andersens klassiska berättelse om Kejsarens nya kläder.

Det är anmärkningsvärt att det ges en giltig definition av ras i artikeln ovan, det vill säga att ”raser är distinkta biologiska kategorier som skapats av skillnader i de gener som folk ärver från sina föräldrar”. Detta är inte typiskt för de rasliga dekonstruktionisterna. Det är vanligare att de underlåter att ge en giltig definition av rasbegreppet till och med när de försöker bortdefiniera rasbegreppets existens. Utan en definition finns det ingen standard eller referenspunkt att bedöma deras påståendens förtjänster efter. Ras blandas ofta ihop med art och definieras felaktigt som i stort sett samma sak som art (det vill säga som omfattandes alla populationer som är fullt i stånd att korsa sig med varandra), och eftersom det bara finns en mänsklig art och olika människoarter därför inte existerar, så gäller att om ras definieras på motsvarande sätt så finns det bara en mänsklig ras, och olika raser kan inte existera. Men en ras är inte en art och bör inte definieras på samma sätt som en art. Den är en underavdelning till en art, en underart, skapad genom isolerade befolkningars divergerande evolution i samma process som i slutändan frambringar nya arter. Nedan ger jag tre ordboksdefinitioner som representerar den vedertagna uppfattningen före 1990-talet så att läsaren kan bedöma huruvida de befolkningar de definierar är verkliga eller inte.

”Var och en av människans biologiska uppdelningar, åtskilda genom [kännetecken som hör till den fysiska anblicken].” *Webster's New World Dictionary* (1966)

”[En] grupp personer besläktade genom gemensam härkomst, gemensamt blod eller ursprung som kännetecknas av en mer eller mindre unik kombination av fysiska särdrag som överförs till avkomman.” *The American College Dictionary* (1969)

”En lokalgeografisk eller global människobefolkning som kan särskiljas som en mer eller mindre distinkt grupp genom genetiskt överförda fysiska egenskaper.” *Reader's Digest Illustrated Encyclopedic Dictionary* (1987)

Näst på tur följer en genomgång av den rasdefinition som gavs i artikeln ovan, enligt vilken rasens verklighet förnekas, det vill säga att raser skulle vara ”distinkta biologiska kategorier som skapats av skillnader i de gener som folk ärver från sina föräldrar.” Vilken del av detta är inte verkligt?

Är raserna inte ”distinkta”? Kan man till exempel inte särskilja en ras från en annan? Kan man inte med lätthet särskilja ursprungliga nordeuropeiska, centralafrikanska eller nordasiatiska individer och befolkningar från varandra? Jag tror att svaret på detta är uppenbart. Dessa är naturligtvis de troligen distinktaste rastyperna, vilka representerar de specialiserade extremlägena i

en tripolär mänsklig raslig typologi. Det främsta problemet med raslig typologi är att det finns så många olika typer, så mycken mångfald, att klassificera och typbeteckna beroende på hur specifik (och noggrann) man vill vara. De övriga raserna tenderar att vara mer generaliserade och inte så fysiskt distinkta som dessa tre, men ändå räcker det med bara en mindre grad av bekantskap med nästan vilken ras som helst för att man normalt med lätthet ska kunna särskilja den från någon annan, och de olika medlemmarna av vilken ras som helst har för det mesta definitivt ingen svårighet att särskilja sig själva från någon annan ras. Det kan finnas undantag, men de är sällsynta och hör inte till regeln, och om något så tenderar de bara att bekräfta regeln. En befolkning som inte kan särskiljas från andra befolkningar genom dess fysiska eller rasliga särdrag bör inte klassificeras som en separat ras. Det finns också många hybrida individer och befolkningar, resultatet av rasblandning, som inte riktigt kan klassificeras som tillhörandes en specifik ras. Men att de inte kan klassificeras som tillhörandes just en viss ras betyder inte att raser inte existerar, bara att dessa individer eller befolkningar bör klassificeras som en hybrid eller korsad blandning av två eller fler raser.

Är inte raserna ”skapade av skillnader i de gener som folk ärver från sina föräldrar”, det vill säga, är inte rasliga särdrag genetiskt bestämda och genetiskt överförda från föräldrar till deras avkomma? Återigen tror jag att svaret är uppenbart och lika giltigt för raser som det är för någon annan taxonomisk eller biologisk kategori. Den mest alldagliga iakttagelse bekräftar att rasliga särdrag är tydligt överförda från generation till generation, från föräldrar till deras avkomma, och bestäms helt och hållet av denna överföring och inte av någon yttre eller miljöbetingad påverkan. (Marxisternas motvilja mot detta faktum fick Sovjetunionen att förespråka ”lysenkoismens” motstridiga teori, som gjorde gällande att särdrag förvärvade från omgivningen kunde ärvas av efterföljande generationer, och som kan tänkas åtnjuta en implicit renässans bland neomarxistiska rasnihilister i Västerlandet.) Detta var känt långt innan det fanns någon kunskap om gener och därmed någon noggrann kunskap om överföringens verkliga medel. Vi känner nu till att gener är medlet för överföringen av alla fysiska särdrag, inklusive rasliga särdrag – från hjärnans struktur till anletsdragen och överhudens pigmentering och struktur. Om dessa särdrag inte skulle vara genetiskt överförda, hur skulle de då överföras? Jag känner inte till någon annan trovärdig förklaring till den observerade överföringen av rasliga särdrag från föräldrar till deras avkomma utöver den genetiska, och jag tvivlar på att någon antropolog eller biolog erbjuder någon bestämd sådan.

Är inte raserna ”biologiska kategorier”, det vill säga, är de inte biologiska enheter, och är deras existens inte ett biologiskt fenomen? Ännu en gång är svaret uppenbart. Gener är ett biologiskt fenomen, en del av biologin, och förmodligen den mest grundläggande delen. Om olika raser ”skapas av skillnader i generna” så är de biologiska kategorier. De är närmare bestämt en kategori under artkategorin. Raser är vidare en produkt av evolutionens biologiska process. De skapades av samma process av divergerande evolution – livets successiva uppdelning i olika former som äger rum när populationer isoleras från varandra, vanligtvis på grund av geografisk separation – som skapat all

biologisk mångfald hos livet på jorden. Raser är en del av den biologiska mångfalden. Raser är en nödvändig del av den biologiska evolutionen. De är det första steget i livets differentiering eller divergens till distinkt olika former, det medel genom vilket olika arter skapas. De är det evolutionära stadium som en divergerande eller differentierande population måste genomgå medan den utvecklar sig till en separat art. Om det inte fanns raser skulle det inte finnas någon divergerande evolution och differentiering av livet till skilda arter.

Vad menade Kenneth Kidd när han sa att ”man kan inte dra gränser kring raser”, med innebörden att raser inte är verkliga? Detta låter som en hänvisning till det faktum att människans olika raser kan korsa sig med varandra och gör det, att det inte finns några biologiska eller genetiska gränser som hindrar dem att korsa sig med andra raser och att det existerar hybrida befolkningar eller ”kliner” av mellanliggande rasblandade typer. Men det är därför som de definieras som raser och inte som olika arter som separeras av biologiska eller genetiska gränser som gör dem oförmögna att korsa sig och frambringa hybrida populationer. Raser behöver inte vara oförmögna att korsa sig med andra raser för att betraktas som genetiskt eller biologiskt verkliga eller distinkta. Om de vore det skulle de klassificeras som arter, inte raser. Det faktum att hybrida populationer eller kliner existerar betyder att mänsklighetens olika befolkningar är olika raser, inte olika arter. Frågan om kliner har blivit allt för missbrukad av dem som söker använda den för att förneka förekomsten av olika raser. Förekomsten av kliner visar att alla människor är en del av samma art, inte en del av samma ras. Man bör faktiskt förvänta sig att kliner existerar inom en art som består av olika raser. Vidare antyder i själva verket förekomsten av kliner just förekomsten av raser, ty hur skulle det kunna finnas kliner av mellanliggande typer mellan raser om det inte fanns några raser

Eller alternativt; kanske är Kidds anmärkning en hänvisning till det faktum att det på grund av hybridisering eller korsning inte finns några tydliga skiljelinjer eller gränser mellan raserna, utan istället en följd av individer och befolkningar som bildar en stigande serie eller klin av gradvist växlande rastyp mellan raserna, varför valet av en enda punkt på denna följd av mellanliggande rastyper som en gräns eller skiljelinje mellan de distinkta raserna vid följdens ändpunkter måste bli något godtyckligt, då de typer som finns lokaliserade på vardera sidan om skiljelinjen kommer vara mer lika, och närmare besläktade, med den typ som finns bredvid dem på den andra sidan av skiljelinjen än den distinkta typ som ligger i den bortre änden av deras egen sida av linjen. Men förekomsten av en klin eller ett kontinuerligt omfång av mellanliggande eller hybridiserade rastyper mellan två distinkta raser betyder inte att det inte finns någon distinkt skillnad mellan de två raserna i den rasliga följdens polära ändpunkter. Som med varje typföljd, eller tidsrymd, gäller att följdens två ändar är de mest distinkta från varandra, medan varje par av mellanliggande punkter på följdens är mindre distinkta från varandra. Att antyda att avsaknaden av tydliga gränspunkter längs följdens (vilket är ett definitionsmissigt kännetecken på en följd) är bevis för att följdens distinkta ändar egentligen inte existerar och inte klart kan skiljas från varandra, är produkten av antingen förenklat tänkande eller semantisk vilseledning. Lösningen på detta uppenbara dilemma är att

”kliva ur den galna tunna” som konstruerats av falsk logik och erkänna att det är godtyckligt att insistera på att dela upp en följd av gradvist växlande typer i bara två delar, när tre eller fler delar – de två distinkta delarna och en eller fler mellanliggande delar – vore en noggrannare beskrivning av verkligheten. Det logiska felet, eller den intellektuella oärligheten, byggs bara på ytterligare när denna godtyckligt fastslagna oriktighet sedan används som ett argument för att förneka de distinkta rasernas realitet – existens – i följdens ändpunkter.

De olika raserna är liksom arter biologiska och genetiska enheter. Deras särskiljande särdrag är genetiska särdrag, vilket betyder att de är genetiskt bestämda och genetiskt överförda eller traderade över generationerna genom nedärvda gener från föräldrarna till barnen, från en generation till en annan, och är sålunda, trots Miami Herald-artikeln förnekanden, uppenbarligen skapade ”av skillnader i de gener som folk ärver från sina föräldrar”. Sålunda är rasliga särdrag genetiska särdrag, och genetiska särdrag är biologiska särdrag. Sålunda är rasen genetiskt och biologiskt förankrad och bestämd, och således genetiskt och biologiskt verklig. Detta är uppenbart för alla som kan se, så uppenbart att ingen så kallad vetenskapsman eller expert kan med bibehållen trovärdighet förneka det, vilket är skälet till att förnekanden framkallar misstro hos dem som fortfarande har det sunda förnuftet i behåll, samt bara accepteras av dem som inlåter sig i sig i en frivillig förträngning av sina tvivel i syfte att anpassa sig till den ”politiska korrekthetens” diktat. Leonard Liebermans uppfattningsundersökning som nämndes i Miami Herald-artikeln är ett uppenbart verktyg för att inpränta och upprätthålla politisk korrekthet eller ideologisk konformitet beträffande övertygelser.

De som påstår att ras inte är verkligt kan inte se skogen för alla träd. De koncentrerar sig på byggstenarna och kan inte se byggnaden. På så sätt kan de fälla uttalanden som att ”allt blod är rött” eller av samma färg, eller att alla människor har samma organ inombords, eller att vi alla är lika under huden et cetera (trots att raslig anblick bestäms av ben, brosk och muskler såväl som hud, hår och ögon) för att hävda sin poäng att rasskillnader saknar betydelse, då bara byggstenarna eller komponenterna är betydelsefulla, inte deras arrangemang eller vad de bildar. En läkare som jag kände på college brukade säga att på den subatomära nivån för neutroner, elektroner och protoner är all materia i stort sett omöjlig att särskilja, och på den nivån skulle en lekman inte kunna avgöra skillnaden mellan en människa och en sten, och han hade rätt. Sålunda ansluter sig antropologerna nu till det rasliga förnekandets politiskt korrekta rasnihilistiska trossats genom att förkunna att på den molekylära nivån för DNA eller gener är de olika raserna väsentligen omöjliga att särskilja, och att endast en specialist skulle kunna göra det. Men våra sinnen verkar inte på den molekylära nivån eller den nivå på vilken våra olika inre organ återfinns, utan på makronivån för deras fullbordade arrangemang eller konstruktion. Det är denna fullständiga konstruktion som de som söker dekonstruera rasbegreppet förnekar är verklig på grundval av att de skillnader som kan betraktas i den fullständiga makroform i vilken våra sinnen verkar, inte kan skådas av en lekman på mikronivån för dess beståndsdelar. Den nordliga rasen är lika verklig som alla de individuella medlemmar som utgör den, som bildar dess existens.

De är den nordliga rasen, och deras existens obestridliga verklighet är också dess existens obestridliga verklighet.

Detta leder oss till det viktiga ämnet för rasklassifikationens kriterier. Inordnade efter betydelse är de:

Fenotyp: personens yttre anblick, i synnerhet anletsdrag och andra uppenbara fysiska rasmärken. Detta är det medel som folk använt sedan urminnes tider för att identifiera och definiera ras. Olika människor har olika grader av förmåga på det här området grundat på deras studier, medvetenhet, erfarenhet och begåvning, men ändå kan nästan alla normalbegåvade människor utan vidare skilja mellan de primära rastyperna, och de flesta kan också skilja mellan de subtyper som de är mest bekanta med (till exempel kan engelsmän vanligtvis skilja mellan ett antal av de vanligare engelska subtyperna). Förmågan att göra dessa distinktioner är i viss utsträckning omedveten och förefaller vara något ovetenskaplig, subjektiv och nästan intuitiv, men ändå är det en naturlig mänsklig förmåga som ständigt används för att identifiera många vanliga saker som är bekanta för oss, och användes för raslig identifikation långt innan någon försökte konstruera vetenskapliga kriterier för detta syfte.

Antropometri: personens mått och de index som härleds ur dessa. Detta kräver en del enkla mätinstrument och kunskap om deras användning, men resultaten kan korsjämföras och verifieras i en betydande grad av ett vältränat öga. Carleton Coon tillhörde, liksom så många andra fysiska antropologer under 1900-talets första hälft, vad som skulle kunna kallas för den antropometriska skolan. När antropometri ges företräde framför fenotyp i klassificering kan resultatet olyckligtvis bli att en person klassificeras som någonting denna egentligen inte ser ut som. Därav Coons hänvisning till exotiska nordiska typer från platser långt borta från de nordiska centralområdena, som överensstämmer med de nordiska antropometriska indexen men i själva verket inte ”ser” nordiska ut i anblicken. När det förekommer en bristande överensstämmelse mellan fenotypisk och antropometrisk klassifikation bör den fenotypiska anblicken i allmänhet ges högre prioritet. Faktum är att en persons fysiska anblick eller fenotyp inbegriper mycket mer än det de olika antropometriska indexen mäter. Det finns förmodligen hundratals, om inte tusentals, subtila och genetiskt bestämda saker som vi märker nästan omedvetet beträffande en persons ansikte, som inte kan mätas av något av de antropometriska indexen över ansiktets egenskaper, och detta gäller även för andra delar av kroppen. Detta gör fenotypen till en mycket noggrannare och mer täckande metod för rasklassifikation än alla de antropometriska mått som hittills uppfunnits. Antropometrin började ursprungligen mer som mätningen och studien av skillnaderna mellan de kända europeiska subraserna än som en metod för att klassificera eller omklassificera dem, och jag anser att det var felaktigt att upphöja den till det främsta medlet för rasklassificering med företräde framför fenotypen. Antropometrin bör ses som ett hjälpmedel vid fenotypisk klassifikation i svåra fall, kanske som utslagsgivare i fall av fenotypiskt dödläge, snarare än som någonting som ersätter eller får företräde framför den.

Genetik: Mätningen av molekylära fenomen grundar sig på något som är fullkomligt osynligt och okänt för de mänskliga sinnen. Det är föremål för det största missbruket i och med att lekmannen inte har några medel för att oberoende utvärdera, verifiera eller kontrollera de påståenden som förmodade genetikexperter kommer med, eftersom att göra sålunda skulle kräva omfattande laboratoriefaciliteter och utrustning, stickprovunderlag och specialiserad vetenskaplig sakkunskap. Som ett resultat sätts ofta tillit till dessa påståenden på grundval av förtroende för eller tillit till experternas kompetens och ärlighet, och kan lätt misstolkas, rapporteras selektivt eller till och med förvrängas. Därför bör genetiska mätningar betraktas med misstänksamhet när de inte stämmer överens med mer synbara medel för rasklassifikation. Genetiker känner i själva verket dessutom inte till vilka specifika gener som är inbegripna i bestämmandet av de särdrag som utgör den rasliga fenotypen, så deras mätningar inbegriper egentligen inte de gener som faktiskt är rasligt bestämmande, utan snarare de godtyckligt valda gener som ofta är helt neutrala (till exempel blodfaktorer etc.) och finns hos alla raser, varvid de grundar sina mätningar på dessa geners olika frekvens i olika befolkningar. Eftersom de särskilda gener som genetikerna mäter finns hos alla mänskliga befolkningar och raser (liksom mer än 99% av våra gener) och bara varierar beträffande frekvens, och de ännu inte identifierat de specifika gener som är ansvariga för de nedärvda särdrag som skiljer de olika raserna åt och därför är unika för en viss ras, är genetikerna än så länge bara av begränsat och tvivelaktigt värde som ett medel för rasklassifikation (även om rättsmedicinska vetenskapsmän ganska väl kan identifiera en persons rastillhörighet utifrån DNA-prov). Att grunda ett system för rasklassificering på det, såsom i det kanske mest omtalade fallet med Luigi Cavalli-Sforza och hans medarbetare, kan leda till en del grova felaktigheter. Till exempel grupperar Cavalli-Sforzas vitt och brett återgivna tabell över genetiska avstånd mellan olika befolkningar (*The History and Geography of Human Genes*, s. 78, figur 2.3.2.B) japanerna, koreanerna och mongolerna i en gemensam kategori med européer, samtidigt som den grupperar sydkineser i en annan kategori tillsammans med polynesier etc., vilket påvisar ett större genetiskt avstånd mellan japaner och sydkineser än mellan japaner och européer. Enkelt uttryckt är de särskilda genetiska särdrag som han använder för rasklassifikation mer likartade hos nordostasiater och européer än de är hos nordostasiater och sydostasiater. Detta resultat borde ha fått larmklockorna att ringa och tydligt diskrediterat dessa genetiska särdrag som irrelevanta i rasklassificeringssyfte, men de genetiska antropologerna envisas med att använda dem. Givet detta logiska, eller ologiska, paradigm, är det att undra på att de genetiska antropologerna kommit till slutsatsen att de olika raserna egentligen inte existerar, emedan de faktiskt inte existerar i de speciella gener som de använder till sina undersökningar? Vi har ännu inte funnit de specifika gener som bestämmer rastillhörighet och rasskillnader, ändå vet vi att de särdrag som skiljer de olika raserna åt är verkliga och genetiskt bestämda, ärvda från föräldrarna och tidigare stamfäder, och utifrån detta lätt iakttagbara och följdriktiga faktum sluter vi oss logiskt (och vetenskapligt) till existensen av dessa gener. Det är vetenskaplig arrogans, och mycket godtyck-

ligt, ologiskt och ovetenskapligt, att hävda – såsom de genetiska antropologer som professor Peek hänvisade till gör beträffande rasfrågan – att någonting inte existerar, inte är vetenskapligt giltigt och inte är verkligt förrän vetenskapen kan till fullo förstå och förklara det, eller med hans egna ord, att rasliga klassifikationer inte kan grundas ”på något kriterium som inte kan påvisas vara genotypiskt”. Vilken är normen för ”påvisas”? Det är uppenbart för den mest ordinära observation att de fysiska särdrag eller kriterier som populärt används för rasklassificering eller identifikation, med så gott som felfri noggrannhet, är konsekventa och, såsom kan förutses, nedärvda från föräldrarna och traderade över generationerna. Den enda möjliga logiska slutsatsen är att dessa ärftliga särdrag är genetiskt överförda, och att de är genotypiska, även om de inte kan ”påvisas vara genotypiska” i bemärkelsen att vara identifierade, observerade i sin verkan och till fullo förstådda och förklarade på den genetiska nivån. En sådan extrem standard eller förutsättning för vetenskaplig acceptans är godtycklig och ologisk. Vetenskapliga förklaringar även till de allra vanligaste och lättast iakttagbara fenomen är något mycket sentida. Ändå har dessa fenomen – dessa naturens och verklighetens fakta – existerat och varit inte desto mindre verkliga före det att de fick en vetenskaplig förklaring, och accepterats som verkliga av vetenskapen, oavsett huruvida deras underliggande existens kunnat bevisas eller deras natur förstås. Saker och ting existerar och är verkliga oberoende av vår vetenskapliga förståelse för dem, för annars skulle ingenting ha existerat förrän ganska nyligen. Vetenskapen är studien av verkligheten, inte skaparen av verkligheten.

Med risk för att låta enformig skulle jag vilja tillägga en sak som jag skrev i detta ämne till en annan korrespondent. En politisk analys är nödvändig eftersom det yttersta motivet för att förneka rasernas verklighet också är politiskt i sitt ursprung, inte vetenskapligt.

Befängt och orimligt som det är, möter man allt oftare påståendet att raser egentligen inte existerar, och då detta är någonting som är centralt för strävan efter rasligt bevarande är vi tvungna att ta det på allvar och exponera det för vad det är: en utövning av tankekontroll för att etablera en otrolig osanning som politiskt korrekt dogm till vilken vi alla måste anpassa oss för att inte lida fördömlse och vedergällning [jämför Liebermans trosundersökning i Miami Herald-artikeln ovan]. Syftet kan bara vara att utrota varje rudimentärt spår av europeiskt rasligt medvetande. Således får inte en person av europeisk rastyp älska eller bry sig om sin ras, eller hysa lojalitet eller positiva känslor gentemot den, då dessa känslor grundar sig på rasligt medvetande som den dominanta kulturen fördömer som politiskt inkorrekt och till och med beskriver som mentalt sjukligt. Denna taktik är ineffektiv mot personer med en hög grad av intellektuell och moralisk självkontroll, men människor med mindre oberoende tänkande – som är beroende av experters uppfattningar för sina egna uppfattningar, men som karakteristiskt och befängt nog betraktar sig själva som överlägsna de oberoende tänkarna – är lätta att kontrollera.

Personligen litar jag mer på vad jag kan se med mina egna ögon än på något motstridigt påstående. Jag var fullt medveten om grundläggande rasskillnader före åtta års ålder fastän de inte diskuterades i mitt hem och jag inte hade

någon särskild övning eller utbildning i den frågan. Rasernas realitet var helt enkelt självklar: jag kunde se den med mina egna ögon utan att anstränga mig. Jag kunde även utan svårighet förknippa rastyper med de rätta områden i världen där de hade sitt ursprung. När jag vid åtta års ålder såg filmen *Bron över floden Kwai* förstod jag och kunde identifiera den rasliga distinktionen mellan japanska och brittiska soldater, till och med utan deras uniformer, och om en britt hade haft rollen som japan eller vice versa, skulle jag omedelbart ha uppfattat det som felaktigt. Min rasliga identifikationsprocess hade inget att göra med personens blodgrupp, cefaliska index, IQ, längd eller åtskilliga genetiska variabler, även om en del av dessa kan ses med blotta ögat medan andra inte kan det. Man skulle kunna förse mig med all denna information om en person utan att jag skulle kunna identifiera vederbörandes rastillhörighet, men visa mig ett bra fotografi av honom så kan jag identifiera honom med lätthet (och det kunde jag även när jag var åtta år gammal, trots att jag inte var medveten om den rasliga identifikationens finare detaljer såsom jag är idag). Till och med om de är av blandad typ kan jag identifiera den dominanta typen i blandningen och möjligtvis de övriga typerna likaså. (Till exempel är golfaren Tiger Woods dominant typ kongoid, fastän hans härkomst är 50% thailändsk [sydostasiatisk] och mindre än 50% kongoid, eftersom han har en del ameriindiansk och kaukasisk härkomst också. Ändå skiljer sig min kunskap om att han är delvis ameriindian och kaukasier från min kunskap om att han är till den dominerande delen kongoid. Jag kan se hans kongoida härkomst med mina egna ögon, så det är förstahandskunskap. Jag kan inte se hans ameriindianska eller kaukasiska härkomst; den är inte uppenbar för mig, så min kunskap om den är indirekt, grundad på vad jag läst eller fått höra.)

Intressant nog är alla påståenden om att raser inte är verkliga och helt enkelt inte existerar grundade på skillnader (eller brist på skillnader) i saker som inte är rasligt definitiva, som aldrig använts av vanligt folk för raslig identifikation, antingen saker som vi inte kan se (gener, blodgrupper, IQ etc.) eller saker som vi kan (längd, cefaliskt index etc.). En del vetenskapsmän kan ha försökt att identifiera olika raser genom dessa saker, men de är av marginell nytta som rasliga identifierare och i bästa fall underordnade den fyska anblickens primära identifierare. De är i själva verket fullständigt överflödiga för raslig identifikation och är bara intressanta för de vetenskapsmän som studerar sådana saker. Deras bruk som rasliga identifierare började förmodligen i god tro på jakt efter mätbara och kvantifierbara medel för raslig identifikation, men nu används de av rasnihilister, rasliga gnostiker och andra rasförnekare som hävdar att raser inte existerar, inte är verkliga, eftersom skillnaderna mellan olika raser i dessa saker är antingen små eller i praktiken obefintliga, vilket ofta grundas på påståendet att variationen inom dessa mellan olika individer inom en ras är större än den genomsnittliga variationen i dessa saker mellan raser. Än sen! Dessa saker är inte primära rasidentifierare. De är i bästa fall underordnade rasidentifierare. Som jag sade skulle man kunna berätta alla dessa saker för mig om en person utan att jag skulle kunna identifiera hans rastillhörighet. Men jag kan identifiera hans ras genom hans fysiska anblick, liksom jag kan identifiera olika typer av djur eller växter genom deras anblick

men inte genom sådana saker som gener, blodgrupper etc. Ändå framhärdar rasförnekarna i sina yrkanden att raser inte existerar, grundat på deras mätningar av dessa felaktiga rasidentifierare, och presenterar denna logiska villfarelse för allmänheten som den vetenskapliga uppfattningen. Jag beklagar att behöva säga att Luigi Cavalli-Sforza också är skyldig till denna intellektuella örlighet eller inkompetens. Vi behöver inte vetenskapsmän för att identifiera raser åt oss. Jag kunde göra det med stor noggrannhet vid åtta års ålder utan att ha läst några vetenskapliga verk i ämnet, och alla i min familj och alla jag känner kunde och kan göra det utan hjälp från någon vetenskapsman. Luigi Cavalli-Sforza och andra vetenskapsmän som proklamerar att raser inte finns är blinda med vilje, och bara dårar låter sig ledas av blinda. Olyckligtvis är raslig blindhet, antingen äkta eller låtsad, en förutsättning för framgång, eller till och med överlevnad, i den rådande kulturen. Det är det pris som vi alla måste betala för att kvalificera oss för befordran till positioner av inflytande och makt. (Detta påminner om *Gullivers resor* där blindhet var priset för odödlighet. Vem var det Swift satiriserade över? Alla de frivilligt blinda konformister som föredrar social framgång framför objektiv sanning.)

Detta är skälet till att jag ofta jämför vår situation med Hans Christian Andersens berättelse *Kejsarens nya kläder*. I berättelsen blir befolkningen tillsagd av myndighetsexperter att Kejsarens kläder är verkliga, att tro på någonting som står i strid mot vad de kan se med sina egna ögon, att misstro sitt eget omdöme och förneka sina egna sinnens vittnesbörd. Men ett barn, ofördärvat av den politiska korrektheten, som litar naturligt på vad han ser med sina egna ögon, blottlägger deras bedrägeri. Likt barnet måste vi lita på vad vi kan se med våra egna ögon, och praktiskt taget varje person som befinner sig blott i närheten av genomsnittlig intelligens och som har ögon att se med kan lätt identifiera en persons dominanta primära rastyp genom vederbörandes fysiska anblick. Till och med rasförnekarna kan göra detta men hävdar att fysisk anblick inte är den rätta rasidentifieraren och insisterar mot all logik på att de rätta rasidentifierarna är de saker med vilka de, och vi, i själva verket är oförmögna att identifiera en persons rastillhörighet. Sålunda försöker rasförnekarna att bortdefiniera raserna genom ordlekar. Men det är en fysisk verklighet som folk kan se med sina egna ögon, oavsett hur mycket de blivit tillsagda att vara rasligt blinda och inte se det, samt att förneka att de ser det.

Syftet med detta rasförnekande är återigen uppenbart. Det söker avlegitimera den rasliga existensen genom att förneka den. Någonting som inte existerar har ingen juridisk eller moralisk grund för att göra anspråk på en rätt att existera eller några andra rättigheter: ingen rätt till liv, till kontroll över sitt liv eller till de förhållanden som behövs för liv; ingen rätt till bevarande, ingen rätt till oberoende eller självbestämmande, ingen rätt till sitt eget territorium och hemland, ingen rätt att finnas till. Eftersom rasen egentligen inte existerar finns det ingenting att bevara eller skydda, dess fortsatta existens är inte en fråga om rättmätig omsorg, och ingenting kommer att gå förlorat genom dess icke-existens, förgörelse eller utplåning. Grunden för en rasligt bevarande nordlig utmaning mot det blandrasistiska målet av nordlig raslig utplåning

kvävs i sin linda, avlegitimeras som överkligt och framställs patologiskt som mentalt sjukligt (som paranoid inbillning?), och slutligen kommer den troligen att kriminaliseras som ett hot mot den blandrasistiska civila ordningen.

– Richard McCulloch –

Detta PDF-dokument får spridas fritt i oförvanskad form. Delar ur vårt material får citeras och spridas fritt. Vi uppmanar spridning.

Besök författarens egen hemsida på www.racialcompact.com.

Besök www.preservationist-books.com för fler böcker och skrifter för gratis nedladdning. En stor del vårt material finns på både svenska och engelska för utskrift i A4-format och lämpar sig väl för håslagning och arkivering i pärm. Det går utmärkt att skriva ut i US Letter-format. På *Preservationist-Books.com* finner Ni även information om varifrån man beställer tryckta upplagor i den utsträckning sådana utgivits.

Hjälp till att sprida våra böcker och skrifter. Skicka dem till vänner och bekanta, länka till www.preservationist-books.com, hänvisa till och citera ur våra verk i debattföra och diskussionsgrupper.

(Tips: Använd "Text Select Tool" i Acrobat Reader för att markera text som sedan kan kopieras och klistras in i egna dokument, debattinlägg etc.)

Kontakta oss på contact@preservationist-books.com.